

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIFT IN

te Tongeren bij M. COLLIER, uitgever en eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. „
Een blad afzonderlijk 15 centiem.
Aankondigingen 15 centiem per druk-regel.

De personen die tot heden hun abonnement aan den Postrijder niet betaald hebben, worden verzocht ons ervan het bedrag te doen toekomen.

TONGEREN, DEN 4 MAART.

Wij kunnen ons gelukkig achten dat de vrede eindelijk gesloten is tusschen de twee reusachtige geburen die zich sedert een half jaar met zooveel hardnekkigheid bevochten hebben. België wel is waar was niet in den strijd gewikkeld, doch ons land heeft gevoelige verliezen moeten ondergaan in handel en nijverheid, daar om zoo te zeggen alle betrekkingen met Frankrijk en Duitschland gedurende den oorlog onderbroken waren.

Thans is het vrede. Europa gaat eene transformatie ondergaan en de blinden alleen zien niet dat die transformatie indien men het oprecht wil, duurzaam zal zijn, doch indien men het slecht aanlegt zal de vrede slechts van korten duur zijn. De menscheit is de bloedstorting moede waarvan zij sedert bijna eene halve eeuw het slagtoffer is geweest. Zij zal diegenen toeuichen die ter goede trouw zullen arbeiden aan eene duurzame bevrediging der europeesche maatschappij.

Ziedaar waarom alle bliken zich wenden naar Versailles en uit alle harten stijgt de bede hemelwaarts, dat de beide oorlogvoerenden in de onderhandelingen, die ten doel hebben om den vrede te herstellen, bezield mogen worden door een geest van rechtvaardigheid en billijkheid, welke alleen in staat is der wereld de rust te begeven. Hoedanig is nu, in het tegenwoordige geval, die geest van rechtvaardigheid en billijkheid? Hoe moeten de vredes onderhandelaars dien verstaan? Dit willen wij hier onderzoeken.

Om zich een juist denkbeeld te vormen van de grootheid der kwaal, welke de maatschappij verteert, moeten wij eerst een terugblik werpen op de geschiedenis van onze eeuw. Niemand kan ontkennen, dat die kwaal baren oorsprong vindt in de Fransche revolutie, die men eigenlijk met meer recht europeesche revolutie zou kunnen noemen, daar Europa in meerder of minder mate daarvan de conclusien heeft aangenomen. Deze vallen zich samen in eene algemeene strekking van verzet tegen de goddelijke wet, voor zoo verre zij den geest van hoogmoed en begeerlijkheid verpersoonlijkt in de denkbeelden van wereldheerschappij der Bonapartes. Sedert de wapenfeiten van Napoleon I heeft Europa slechts een enkelen hartstocht gevoeld, dien van zich te wreken over

de vernederingen, welke die man het had aangedaan. Toen het den neef van den overweldiger gelukte den troon van Frankrijk in bezit te nemen, paarde zich de vrees aan den dorst naar wraak. Ziedaar dus de beide hevigste hartstochten, die het menschelijk hart kent, meesters van den geest van Europa. Daar de hartstocht altijd een blinde raadgever is, heeft Europa onder den invloed fout op fout begaan.

Om den toestand juister te omschrijven, behoeven wij er slechts op te wijzen, dat Napoleon III pas op het staatkundige toneel verscheen, of de kwestie van den Rijn drong zich, misschien onwillekeurig, aan ieders geest op. Duitschland begon voor een inval te vreezen, en Frankrijk die grens te begeeren. In Duitschland was de bloedige herinnering nog levendig aan de overwinningen van Napoleon I; in Frankrijk werd de nederlaag bij Waterloo nog altijd als eene knagende wonde gevoeld. Had Napoleon III dien dubbelen stroom willen stuiten, het was in zijne macht geweest. Maar hij droomde van de vestiging der Italiaansche eenheid, in plaats van aan het geluk van Frankrijk te denken. Frankrijk stond hij toe naar hartelust Duitschland te haten, dat het niet bedreigde, op voorwaarde, dat het Italië zou beminnen, bestemd om de naaste en onmiddellijke oorzaak te worden van zijn ondergang. Dit is de waarheid en indien men de kwaal wil bestrijden, moet men die eerst goed kennen. — Al wie de regeering van Napoleon bestudeerd heeft, zal moeten erkennen, dat Frankrijk hem sinds zijne troonsbestijging in alles en altijd heeft laten begaan, onder stilzwijgend voorbehoud, dat hij de kwestie van de Rijn grens zou oplossen, de eenige, zeide men, die in Frankrijk populair was. — Dit bewijst, dat de openbare geest in Frankrijk noch door de rede, noch door de billijkheid geleid werd. Frankrijk heeft inderdaad evenmin recht op den Rijn, als Duitschland op de Marne, de Seine of de Rhone.

Met de gezindheid bekend zijnde, is het niet te verwonderen, dat Duitschland zich heeft willen beveiligen tegen de ondernemingen van de Fransche eerooverder? Evenmin is het te verwonderen, dat het slechts een vrede wil, die 't volkomen kan vrijwaren voor de hernieuwde pogingen van die zelfde eerooverder. Tot dusverre is het in zijn recht, het doet slechts krachtig zijne belangen gelden. Wij kunnen het dan ook niet de klem, waarmede het dezen oorlog heeft gevoerd, tot een verwijt maken, dewijl, indien het niet al zijne krachten ontwikkeld had, het ontembare militaire genie van Frankrijk, ondanks de staatkundige en maatschappelijke ontbinding van dat land, het ten laatste zou overmand hebben. Maar het komt ons

voor, dat Duitschland, op dezen stond, meer dan gewroken is over den hoon, welke Napoleon I het heeft aangedaan. Van een anderen kant zal Frankrijk, of het moet door een ongeheelijk waanzin zijn aangetast, geen lust meer gevoelen zich van de Rijn grens meester te maken; en mis het niet aangetast zij door een waanzin, gelijk aan die, welke het aan Frankrijk verwijt, zal Duitschland, zijne belangen beter begrijpende, rustig kunnen leven, zonder te droomen van den Moezel, de Maas, de Marne en de Seine. Het zal er niet alleen niet op bedacht wezen 't bestaan van Frankrijk te vernietigen, maar het ook niet in zijn eer te krenken. Want dan zou Frankrijk, getroffen in hetgeen het het dierbaarste en heiligste is, slechts naar wraak dorsten, en de geschiedenis van onze laatste vijftig jaren zou op nieuw beginnen, als hadde deze bloedige oorlog de wereld niet genoeg offers gekost. In Frankrijk zou men zich voorbereiden om weerwraak te nemen; in Duitschland zou men op zijne hoede blijven. Van beide zijden zou men tegen elkander zamenzweren en de vrede, dien men gaat teekenen, zou in werkelijkheid slechts een wapenstilstand wezen, rampspoedig voor Frankrijk, uitputtend voor Duitschland en zwanger van nieuwe rampen voor het overige gedeelte van Europa. Het tijdperk van 't recht van de kracht zou geen plaats kunnen maken voor dat van de kracht van 't recht. Welnu! zoolang de staten onder elkander slechts zullen leven door het recht van de kracht, zullen de volken, op hunne beurt, geen enkel recht leeren eerbiedigen en, zich tegen hunne gouvernementen wapenende, voortgaan aan de wereld het schouwspel te vertoonen van eene noodlottige aaneenschakeling van oorlogen en omwentelingen. Oorlogen en omwentelingen zullen zelfs bijwijlen gelijktijdig in het zelfde land uitbarsten, gelijk wij het thans in Frankrijk aanschouwen.

Wil men derhalve een duurzamen vrede, dan moet men van dit beginsel uitgaan, dat de hoogmoed en de begeerlijkheid, de bronnen van de kwaal, welke de hedendaagsche maatschappij verteert, in het ophanden verdrag van Versailles moeten overwonnen worden door den geest van rechtvaardigheid en billijkheid. Het is ons nogtans niet onbekend, en wij verwachten wel, dat men ons zal tegenwerpen, dat die zegepraal van de gerechtigheid overden hartstocht onmogelijk is, daar waar de beide tegenstanders de wapens slechts nederleggen, omdat de een en de ander zoodanig uitgeput is, dat, indien de worsteling voortgezet werd, men te gelijktijdig de begrafenis van Frankrijk en de doodstrijd van Duitschland zou aanschouwen. Ja, de tegenwerping is ernstig, dit

erkennen wij volgaarne, maar zij is niet onoplosbaar, verre van daar.

Alles hangt af van de omstandigheden, waarin over den vrede zal onderhandeld worden. Blijven de beide tegenstanders elkaander alleen, staan zij tegenover elkander, beide badende in hun bloed, dat nog rookt, dan zal het wederzijdsche wantrouwen, dat hen aangedreven heeft tot den oorlog en de gruwelen daarvan gerek heeft, hen niet verlaten. Hieruit vloeit dus voort, dat de goede trouw, de oprechtheid, wij gaan zelfs zoo ver van te zeggen, de wederzijdsche achting geen plaats zullen vinden in de overwegingen van de onderhandelaars. Om aan dat werk van vrede voor te zitten, is er dus eene onbaatzuchtige en vriendschappelijke stem noodig, eene stem, die door haar karakter en hare positie een onbetwistbaar gezag op de beide mededingers uitoefent, opdat beiden hare raadgevingen kunnen aannemen zonder vrees, zonder nevenbedoeling, met vertrouwen zoo niet met liefde. Voor den noodlottigen toestand, waarin Napoleon Europa tot zijn ongeluk gebracht door zijn verfoelelijk beginsel van niet tusschenkomst, schiet er geen ander redmiddel over dan eene tusschenkomst die, volgens ons inzien, eerder zedelijk dan stoffelijk moet zijn.

De loting van 1871.

EEN GESCHENK VAN M. FRÈRE.

Men leest in het Vlaamsche Land:

Zekere liberale heetboofden zouden wel willen doen gelooven, dat de nieuwe wet op de loting, die dit jaar voor de eerste maal uitgevoerd wordt, het werk is van het nieuwe ministerie.

Die nieuwe wet, die de stemming per kanton voorschrijft, heeft overal een slechten indruk gemaakt. Men bekennt inderdaad, dat zij aan zekere gemeenten lastig valt; dat zij het bedrag vergemakkelijkt; dat zij het publiek berooft van de fakulteit, die het eertijds had van die welke tijdelijk ontslagen waren, voor den revisie-raad te doen verschijnen, enz.

Wij hadden dit alles voorzien, en wij hebben niet opgehouden te zeggen, dat de nieuwe wet eene aanzienlijke verzwaring der milieulesten zou te weeg brengen. Maar wat wij niet hadden voorzien, was, dat er zoo'n stoute dagbladen zouden geweest zijn, om die slechte wet aan het tegenwoordig ministerie ten laste te leggen, en dat men genoeg onnoozele menschen zou vinden om dit te gelooven en voort te vertellen. En nogtans al de aantijgingen, al de beschuldigingen die men aan het katholiek ministerie wil ten laste leggen, vallen rechtstreeks op M. Frère, Bara en Co.

De loting per kanton is het laatste geschenk, dat de doktrinairen ons gegeven hebben. Die slechte wet is door het oud-ministerie aangeboden, en door ZIJNE meerderheid gestemd.

EEN UITSTAPJE

IN

HET JURA-GEBERGTE.

(Vervolg.)

Inderdaad, de boot, die bijna den oever raakte, veranderde plotsling van richting en keerde naar Zwitserland terug. Maar het was Johan Reginald niet, die oorzaak was van die vlucht, het was de verschijning van twee tolbeambten, die lachende de jilings terug roeiende boot met den vuist dreigden.

« Vader Mussot is geslepener dan gij, speurhonden van den duivel, » liet de stem van den passagier zich spottend hooren.

« Ga maar, » antwoordden de tolbeambten, « is het van daag niet, dan is het morgen; uwe beurt zal wel komen. »

« Intusschen komt gij lieden naar den . . . » Hij kon niet volinigen. De boot raakte den oever en de schok deed Mussot, die daarop niet verdacht was, het evenwicht verliezen en in de Doubts storten.

Een schaterend gelach begroette die indompeeling.

« Ziedaar een man, dien de goddelijke gramscap achtervolgt, mijnheer pastoor, dankt u dat ook niet? Hij ontkomt slechts aan onze handen om in de schuimende golven te vallen. »

« Maar de schuimende golven verwerpen hem uit haren schoot. Zie slechts. »

Mussot kwam er af met een nat pak, hetwelk hij echter, om de waarheid te zeggen, liever gemist zou hebben. Zich wat afgeschud hebbende verwijderde hij zich en toen onze reizigers zich hadden laten overzetten, was er geen spoor meer

van den waardigen man te vinden.

« Wij zullen hem wel bij de Ladders van den Dood vinden, » zeide de pastoor.

Aan den voet van de Ladders vonden zij niemand.

« Hij zal zich ongetwijfeld verscholen hebben, » sprak de pastoor, « wij hebben echter wel wat anders te doen dan hem te zoeken. Beschouw eens die loodrechte rots; gevoelt gij den moed die te beklimmen? »

« Waar een Zwitsers langs gaat, treedt een Franschman niet terug, » antwoordt de jongman fier.

« Volg mij dan. »

Die weg, bekend onder de benaming van Ladders van den Dood, is inderdaad huivering- wekkend.

Verbeeld u eene naakte rots, loodrecht afdalende in de rivier, welker wateren met onstnigheid haren voet banken; een ladder, reeds tamelijk behavend en minstens zestig voet hoog, is tegen den wand opgezet en trilt onder het gewicht van uw lichaam. dreigende u in den afgrond neder te ploffen, welken gij den rug toekeert. Boven aan die eerste ladder gekomen, vindt gij eene tweede, doch kortere ladder, waarvan de pooten eenvoudig op een uitstekend rotspunt steunen. Een misstap, eene te schielijke beweging, of zelfs eene te levendige vrees, en gij doet een val van twee honderd voet hoogte.

Het valt niet te ontkennen, dat Johan Reginald reden had om te haiveren, toen de lange ladder onder zijne voeten waggelde en hij zelfs bleek en ontgaan kon wezen, toen bij de tweede opgeklimmen was. Zoolang die gevaarlijke opstijging duurde, durfde hij het hoofd rechts noch links te wenden, en nog veel minder naar beneden te zien.

« Wat zegt gij daarvan? » vroeg de pastoor

Cheniat, « is dat geen moeilijke weg? »

« Ik beken, » antwoordde de jongman, van zijne ontroering hersteld, « dat men zonder veel moeite den hals kan breken; maar indien ik die ladders twee of driemaal beklim, zou het evenveel uitwerking op mij hebben, als dat ik eene boterham eet: de gewoonte maakt alles gemakkelijker. »

« Goed zoo! ik zie, dat gij u spoedig met het gevaar gemeenzaam zoudt maken. . . . met den mond, ten minste. »

« Mijnheer pastoor, twijfelt gij aan mijn moed? »

« Neen, mijn vriend, » hernam de pastoor vriendelijk; « ga wat naast mij zitten en laten wij de Ladders van den Dood daar; onder het uitrusten zullen wij wat praten. »

« Ziet gij daar die uitstekende rotspunt aan de overzijde der rivier, welke naakt en dor vooruitspringt als om de hand te reiken aan den hoogen top, waarop wij gezeten zijn? Elke middernacht, wanneer de lucht bewolkt is en er een onweder dreigt, vertoont er zich eene witte spookgedaante en geeft een teken aan de sluikhandelaars. »

« Aha! eene legende; verhaal mij die. »

« De pastoor glimlachte en ving volgender wijze aan:

V.

DE UITKIJK DER SLUIKHANDELAARS.

Ruim twintig jaren geleden huwde Lucie Dormay met Michel Richardot.

Het was een knap jongman, een voortreffelijk schutter en van een ongemeene lichaamskracht. Hij bezat volstrekt geen fortuin, maar de arbeid schrikte hem niet af en zijne nijvere vingers wisten zeer lief tal van kleine voorwerpen te

snijden, die in de naburige steden zeer gezocht waren. Men sprak ook zeer zacht van zeker ander beroep, dat hem veel opbracht; maar degene, die dit zeiden, gingen in het dorp voor kwade tongen door.

Lucie was, zonder tegenspraak, het toonbeeld der meisjes van hare jaren. IJverig, de spaarzaamheid en netheid beminende, godvruchtig, zachtmoedig en schoon, bezat zij alles wat vereischt wordt, om eene uitmuntende huisvrouw, eene volmaakte gade, eene moeder volgens Gods hart te worden.

Op den avond van hun huwelijksdag, toen de beide echtelieden zich met elkander alleen bevonden onder het oog van God, alleen met huone goede engelen, zeide Lucie, een ernstigen toon aannemende, tot baren man:

« Michel, mijn vriend, er drukt mij iets op het hart; mag ik het u toevertrouwen? »

« Hoe zou er een geheim kunnen bestaan tusschen twee zielen, die God pas vereenigt heeft? . . . » antwoordde Michel, verrast en ontroerd.

« Ik dank u, mijn vriend, » sprak de jonge vrouw, twee tranen afwisschende, die in hare schoone oogen parelde. « Verneem dan mijn geheim, of liever verdrijf voor immer mijne bekommering door eene plechtige belofte. Men heeft mij verzekerd, dat gij den sluikhandel uitoefent en een gedeelte van uwe nachten doorbracht met de nietswaardigen hulp te verleen, die zich aan dat verfoelijke beroep overgeven. »

De jongman stond als verplet.

« Ik vraag u niet, » hernam de jonge vrouw, meer ontbust dan zij wel wilde laten blijken over de uitwerking harer woorden, « ik vraag u niet, of dat waar is; ik wil het zelfs niet weten; het verleden is verleden. Hetgeen ik alleen verlang, hetgeen ik als eene gunst van u vraag en